

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Dissertationes Juridico-Theologicæ De Jure, & Justitia

Karchne, Simon

Augustæ Vindelicorum ; [Graz], 1714

§. XVIII. Articuli VI. Dissertationis II. An Monasterium teneatur ad laudemium, dum ad id à Professo transit Emphytevsis, & an laudemia à prædecessoribus insoluta obligetur compensare.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40013

§. XVIII. Articuli VI. Dissertationis II.

An Monasterium teneatur ad laudemium, dum ad id à Professo
transit Emphyteosis, & an laudemia à prædecessoribus insoluta
obligetur compensare.

450. **R**esolutio partis primæ §. patebit ex generali doctrina ad quæstionem, quibus in casibus sit præstandum Domino directo laudemium, fundamentum hujus est breviter insinuatam n. 157. vers. Resp. 3.

Porro fundamentum hujus est Lex 3. cod. de jure Emphyt. ita statuens: *Ne avaritia tanti Domini magnam molem pecuniarum propter hoc efflagitent, non amplius eū liceat pro subscriptione sua, vel depositione (per hanc glossa ibi intelligit quamcunque scripturam) nisi quinquagesimam partem pretij (quando venditur aut glossa) vel estimationis loci (nempe ut glossa exponit, quando alio titulo transfertur, & hoc dicitur hodie pro renovatione dari) qui ad aliam personam transfertur accipere.* Scilicet addit glossa à novo Emphyteuta.

Ex hac constitutione habetur, quod sit solvendum laudemium, quando locus seu fundus transfertur de persona una ad aliam venditione (idem dic si donatione aut permutatione Less. lib. 2. c. 24. n. 57.) porro titulus solutionis laudemij fundatur investitura novi Em-

phyteutæ, seu pro possessione, quam à Domino accipit in compensationem laboris pro scriptura hujusque subscriptione. Ex hoc.

Infertur primò ut præstetur laudemium non sufficere mutationem solius rei, sed necessaria est mutatio Emphyteutæ, & idè cum in prima Emphyteutis concessione nulla sit mutatio Emphyteutæ, nullum deberur laudemium ita D. Christophorus Chlingensperger Professor. Ingolstadt. in Disp. Juridica de jure Emphyt. Assert. 95. n. 2.

Infertur secundò non debet præstare laudemium hæres necessarius titulo hæreditatis rem Emphyteuticam accipiens quando plures hæredes necessarii inter se dividunt illam, aut filix titulo dotali datur, ita cit. Less. Ratio quod in alienatione necessaria non debeatur laudemium de jure communi, uti communis est opinio DD. utriusque juris apud Krimer de Feud. n. 1765. sed involuntaria, in casibus autem memoratis est alienatio necessaria, id est, ad quam lex civilis adigit, hæc autem cogit, ut hæredibus necessarijs detur hæreditas, data si nolint in communitate permanere, dividant, filix dorentur. Confir-

Kkk 2

ma

matur hæredes necessarij possunt auctoritate propriâ adire hæreditatem, ergo non egent labore Domini, ut immitrat in possessionem.

Infertur tertio non deberi laudemium, quando fundus Ehytevticus redit ad venditorem resoluta contractu ex pacto redimendo, quia iste reditus est inclusus in ipsa tali venditione, consequenter est necessarius, Less. cit. Verum opposita opinio est probabilior per num. 157.

Infertur quarto non solvi quando emptio, & venditio propter immodicam læsionem annullatur auctoritate legis, L. 2. cod. de rescindenda vendit. Quia annullatio fit ex quadam necessitate, contractusque ejusmodi quasi tacite imbibit dictam annullationem velut conditionem, ut perinde sint omnia, ac si nihil esset alienatum, L. videamus 38. §. 3. ff. de usur. cit. Chlingensperger Assert. 97.

Infero quinto quoties qui succedit in Emphytevtis est comprehensus in prima investitura, non tenetur ad laudemium, quia non est novus Emphytevtæ streinius p. 2. in summa juris can. tit. 10. §. 2. n. 4. Ex his.

451. Resp. Ad partem primam quaestiois in §. propositæ Monasterium non obligari ad laudemium durante vitâ naturali Professi, sive hic eam jam habuerit ante Professionem, sive post hanc ex paterna hæreditate sit devoluta Emphytevtis. Hoc debent omnes asserere, qui sectatores sunt illationis primæ, secundæ & quintæ. Probatum nullus hæres necessarius solvit laudemium, nec Emphytevtæ, nisi sit novus, nec in alienatione necessaria, sed dum Mona-

sterium recipit Emphytevtis sui Professi, Monasterium est hæres necessarius, nempe hoc sensu, quod jure suitatis capiat Emphytevtis, siquidem jura suitatis Professus non amittit, sed ex privilegio juris etsi sit emancipatus, succedit Patri tanquam hæres suus per n. 40. in fin. ergo sicut Religiosus si non fuisset, Professus laudemium non solvisset, ita Monasterium solvere non debet: quod cum non sit persona moraliter distincta à Professo, fit, ut Monasterium non sit novus Emphytevtæ. Demum si aliqua mutatio vel alienatio foret, ea esset necessaria, cum jus utrumque Professum ad eam adigat.

452. Objicies primò jus styriæ à Ferdinando II. concessum 1624. die 9. Augusti, ut per totam styriam in omni venditione vel mutatione (in Verkauf/ oder Veränderung) pro laudemio decimus nummus exigi valeat, sed dum transit Emphytevtis à Professo ad Monasterium fit vera mutatio, hæc enim sita est in translatione rei Emphytevticæ in Monasterium per Professionem.

Responsioni præmitto: quæ fuerit occasio Decreti Ferdinandæi generaliter concessi. Fuerat Cæsari exhibitum, quòd plures Emphytevtæ in vineis ob plura jis imposita onera ex vineis faciant novalia, aut vicissim, quin Emphytevtæ in venditione novalium, & novarum vinearum ab Emphytevtis præstetur laudemium, hinc Ferdinandus II. decrevit, ut deinceps novus Emphytevtæ in omni venditione, vel mutatione solvat laudemium Dominis Directis: Verum cum hi nimium ampliarent vocem mutatio, seu Veränderung/ fuit quærela deposita apud Cæsares Ferdinand-

mandum III. & Leopoldum I. rogatique sunt, ut declararent, quis sit sensus vocis *mutatio*, seu *Veränderung* præsertim respectu *Erbschall* / & successionis hæreditariæ. Huic quærelæ obviavit uterque Imperator declarando *lymutatio* vi generalis Rescripti Ferdinandi II, quod non habeat locum primo quando Pater, aut Mater unum filium aut filiam, aut nepotem relinquit: nec secundò, quando sunt relicti plures liberi, aut nepotes, quamdiu manent in communione, seu indivisim excolunt vineam Emphytevticam: nec tertio dum recedunt à communione per divisionem, sed si post divisionem vinea, vel ad unum ex illis, vel ad extraneum venditione devolyeretur, tunc enim, & non priùs censeretur vera mutatio, proinde tunc deberi laudemium, uti & si vinea transeat in Novale, dum alienatur, aut ex non vinea fit novale. Unde cum circa hanc terræ Emphytevticæ mutationem E.g. vineæ in non vineam fuerint exortæ lites circa laudemium, ut has Cæsar tolleret, declaravit tunc laudemium deberi. Quapropter cum Rescripti interpretatio sit eruenda ex materia subjecta, hæcque fuerit vinea verus mutata in Novale, aut ècontra *lymutatio* seu *Veränderung* / sumitur materialiter, seu pro materia supra quam cadebat mutatio, cui prius fuit annexum onus laudemij: Circa autem ipsam mutationem, de qua loquimur *n. 150.* & sequentibus nihil est immutatum, proinde manet ejus usus secundum jus commune. Ex his.

Resp. Primò negando majorem, si loquitur sine exceptione, vera est ad summum, quando est mutatio libera, secùs dum est necessaria per *n. 150. vers. Inferitur secundo.*

Resp. Secundò transmissâ majore. Distinguo minorem fit vera mutatio translativa juris Emphytevtici de persona priorè ad aliam nego, est mutatio præcisè consistens in translatione juris Emphytevtici cum ipsa persona concedo: hæc autem non est vera mutatio in sensu juris communis, cum Professio non æquivalet morti naturali in Ordine Capaci successionis, Monasterium enim repræsentat personam Professi, ècontra cum Monasterium successionis incapax nequeat repræsentare Professum, idcirco Professio hujus æquivalet morti naturali Sanch. *lib. 7. Mor. c. 3. n. 69.*

Objicies secundò si maritus donet uxori rem Emphytevticam, est laudemium solvendum, ergo etiam in nostro casu saltem, dum post Professionem Emphytevtis pervenit ad Monasterium. Tertio in rescripto non fictio juris, sed pura veritas debet inspici, atqui filius proficendo amittit filiationem naturalem, consequenter etiam jura. *Resp.* Ad secundum negando consequentiam, disparitas est ex pluribus capitibus. Prima uxor cum marito non est eadem juridicè persona cum Marito secùs Professus cum Monasterio. Secunda translatio vineæ in uxorem est voluntaria, necessaria verò Emphytevtis in Monasterium. Tertia Monasterium titulo sui Professi stat ut hæres suus, ut notat Krimer. *de Feud. num. 1786.*

Resp. Ad tertium transeat major, universaliter enim non subsistit, aut nego minorem ex dictis *n. 442.* ubi probatum est retinere omnes prærogativas, manerèque Filium naturalem æquè, ac ante

ante Professionem, vorum enim solenne paupertatis non inducit ullam ex natura rei incapacitatem, sed jus positivum Pontificium, ubi definit Gregor. 13. in bulla *Ascendente*, uti demonstravi num. 32.

Objicies quartò in casu, quo Religiosus legaret vineam Monasterio, hoc teneretur ad laudemium post naturalem ejus obitum, ergo etiam quando ejusdem Professione transit ad Monasterium. *Resp.* Esse discrimen, quod in casu legati transeat facto hominis ad Monasterium, non ex juris dispositione, neque Monasterium caperet vineam ut *haeres suus*, è contra ut per Professionem fiat Monasterij, jus disposuit, & hoc est *haeres suus*. An & quo sensu Monasterium sit loco filij, vide n. 447. *vers. Resp. fateor.*

453. Restat ut enoderetur altera quæstio in §. proposita, an Monasterium titulo rei Emphyteuticæ debeat satisfacere pro restantijs Domino Directo, cui prædecessores non solverant laudemia.

Resp. Cum distinctione affirmando in Emphyteusi hæreditaria, secùs in non hæreditaria ex pacto, & providentia (vid. de n. 153.) ita Raiffenstuell *de locat.* n. 256. & seq. Haunold. *tract. 9. n. 574.* quia Creditores solvendi sunt ex bonis hæreditarijs, non ex bonis alio titulo, quam hæreditatis competentibus, nempe si Emphyteusis vi primæ investituræ devolvitur ad successores, tunc enim Emphyteuta nihil potest de Emphyteusi disponere, non enim est pars hæreditatis. Eandem Sententiam prius tradidit Jul. Clar. §. *Emphyteusis q. 43.*

Hinc colligo quod in casu, quo Religiosus Societatis positus in votis simplicibus legaret Emphyteuticum bonum hæreditarium Societati E. g. Collegio, hoc obligaretur ad laudemium, nam est propriè, verèque mutatio non necessaria, sed libera, cum non teneretur quidquam relinquere Societati, neque faciat unam personam cum Societate.

§. VI. Dissertationis III. Articuli I.

Resolvuntur sex quæstia de quibusdam rebus, an sint impræscripibiles.

454. **A**n Justinianum Imperatorem solæ res corporeæ poterant præscribi, secùs res incorporales, quod hæc per se naturaliter possideri non possent, nec traditionem recipere, Zöel. *ff. de usucapion n. 13.* at cum post constitutionis

Justinianæ etiam incorporalia possint quasi possideri, fit etiam hæc præscribi posse *L. 2. & penult. Cod. de servitut. & L. fin. cod. de præscript longi temporis.* Omnes igitur res defacto, sive corporeæ, sive incorporeæ sunt præscripibiles exceptis, quas jus vetat præscribi